

[Gert Petersen]

te mig hr. Ellemann-Jensens psykologiske analyse af statsministeren, for det er ejendommeligt, at statsministeren, når han her skal svare ordførerne, kun vil omtale reformer i forbindelse med, at det er noget stort og dyrt, og ligesom fejrer det til side, mens det derimod er de tunge økonomiske sager, han nu vil tale om. I den tale, statsministeren holdt i går, ligger der en lang, lang række reformer, og det havde været naturligt for statsministeren at opholde sig ved det og undersøge her: hvordan er flertallet for alle disse reformer, som vi foreslår?

Nu er det i øvrigt helt forkert at koble bebreberne »dyr« og »reform« sammen. En reform behøver aldeles ikke at være dyr. Der er en række af de reformer, regeringen har foreslået, som faktisk er store. Jeg ser, at statsministeren nikker. Men så synes jeg, at regeringen skulle gøre dem til hovedpunkter i sin politik, i stedet for, som vi oplevede, da der skulle slutes af her, ligesom at feje dem ind under tæppet og stille det, som statsministeren kaldte de store, tunge økonomiske sager frem, for løsningen af en række af disse tunge økonomiske problemer ligger jo netop i gennemførelsen af reformerne, bl. a. de reformer, som regeringen selv har foreslået, og som regeringen udmærket ved at den ikke kan få gennemført med partier som venstre og konservative. Og når regeringen nu begynder i sin afslutning her og i sine rosebemærkninger til hr. Ole Vig Jensen ligesom at skubbe reformerne til side, kan det kun opfattes som en indbydelse til partier, der *ikke* – og det sagde de udtrykkelig under valgkampen, jeg tror på dem – mener, at der er brug for en reformpolitik på nuværende tidspunkt. Der er primært brug for dette løn- og prisstop, for politik i den retning, men ikke en reformpolitik.

Med den afslutning på den tale, statsministeren holdt, med de bemærkninger, han kom med, må man, indtil andet er sagt, opfatte det som en temmelig entydig indbydelse til partier som venstre og konservative. Hvordan statsministeren så vil få det til at passe sammen, ved jeg ikke, for socialdemokratiet er mig bekendt, som jeg sagde indledningsvis, også gået til valg på et krav om, at den neddæmpning, der skal foretages, må ledsages af store, om end ikke dyre reformer. Mens de andre partier, jeg taler om, er gået til valg på »ikke nogen reformer«.

Det var det, som hr. Niels Helveg Petersen i fjernsynet under valgkampen kaldte en gordisk knude, og som altså findes herinde i folketinget, dette at der er et reformflertal, og så er der også et flertal for en indkomstpoltisk nedskæring. Disse to flertal dækker ikke hinanden. Regeringen kan få flertal for reformerne til den ene side og ikke bare for de reformer, som er »søde«; der er en række af reformerne, som er »sure«. Men hvis den vil have flertal for indkomstpoltikken, må den inddrage partier, der er imod sådanne reformer. Hvordan statsministeren vil løse denne gordiske knude, ved jeg ikke, og jeg synes ikke, der i det, der blev sagt heroppefra, var nogen antydning af det. Den blev jo løst af Alexander den Store. Han brugte sværdet og huggede den over. Men jeg mener ikke, at statsministeren sådan daglig omgås med sværd, det har jeg ikke statsministeren mistænkt for, men jeg har heller ikke statsministeren mistænkt for at være en ny Alexander den Store, så jeg tror ikke, at den mulighed eksisterer.

Derfor vil jeg godt sige afslutningsvis: jeg kan godt forstå, at statsministeren foretrækker et fast flertal for den økonomiske politik, som er en politik med både reformer, der skal virke på lang sigt, og med hurtigvirkende indgreb. Jeg er enig i, at den må rumme begge hovedelementer. Men jeg forstår godt, hvorfor statsministeren foretrækker et fast flertal. Jeg bemærkede mig, at han sagde, at han foretrak det. Det er jo ikke altid, man får det, man ønsker, og det må man jo somme tider også leve med. Men hvis statsministeren vil have et flertal, et fast flertal, som virkelig vil få den brede accept ude i befolkningen, som statsministeren også efterlyste, så synes jeg, at statsministeren skulle prøve at undersøge, om der ikke findes andre hurtigvirkende indgreb, som suppleres af reformer, end den indkomstpoltik, som man hele tiden taler så meget om, og vi fik nu at vide, at man i realiteten vil videreføre det lønstop, som nu er gennemført. Hvis ikke, nå ja, så har jeg meget svært ved at se, hvordan statsministeren får sit faste flertal, medmindre da reformpolitikken skal opgives, reformpolitikken, som faktisk indtager en væsentlig placent, ikke i det, statsministeren sagde heroppefra, og det var det, der foruroligede mig, men i det program, som regeringen har lagt frem. Vi er spændt på at se, hvordan det vil